

двамата... И отъ редъ нѣща, които....

Мони погледва часовника си и скача.

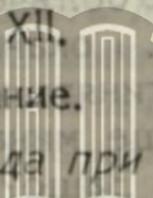
Мони. Време е. Обещахъ на провинциаста и трѣбва.

Захарина. Ехъ и твоя провинциалистъ. Както хубаво сме си заприказзали.

Мони. А ако ти кажа, че отъ тая среща може да излѣзе една хубава шапка за коледа!

Захарина. (Като го цѣлувѣ). Тогава не те спирамъ... А щомъ има шапка!

Мони. Знамъ, моята женица, знамъ. И за това бѣрзамъ. (Станалъ, той цѣлува рѣка на гостенката, после на жена си и излиза).

Захарина. (Сѣда при пияното и почва "Солзейгъ").

Лена (Слуша унесено, нѣщо натежена).

Захарина. (Поуморена, остава пияното и погледва Лена) Какво се замисли?

Лена. Гледамъ ви и немога да се начудя.

Захарина. Какво?.... Че не сме изѣли още меда отъ гѣрнето, както казва Христаки?

Лена. Взехъ да вѣрвамъ, че за нѣкои щастливци, гѣрнето е пълно само съ медъ.

Захарина. (Като пльсва рѣце). Ахъ, дано е тѣй?!

Лена. Тѣй ще е... И тукъ сѫдбата е мѣщица. А эгъвѣде онази эгъвѣде нѣкакде съ бѣзгъза вѣздод тѣдовоз